

MANIFESTU

Gaur zainketa aringarrien nazioarteko eguna da, eta zainketa duinak izateko eskubidea aitortzen duen lege baten falta sumatzen dugu. Atzera begiratuz gero, aurrerapen handiak ikusten ditugu. Gaur egungo, jendea sentsibilizatuago dago zaintzek bizitzaren amaieran duten balioarekin: zainketa horiek eskatzen duten samurtasuna aitortzen dugu, beharrezkoa ez den sufrimendua saihesten saiatzen gara, eta gure balioak eta sinesmenak errespetatzea nahi dugu. Gehiago hitz egiten dugu heriotzaz eta ongi hiltzeko moduz. Modu komunitarioan antolatzen gara joan-etorri zail honetan elkarri eusteko.

Gizarte-kontzientziazio horrekin batera, araudi-aurrerapenak egin dira, azken egunetan erabakitzeko eta duintasunez zainduak izateko eskubidea babesten duten estatu eta autonomi mailako legeekin batera. Baliabide-hornidura handiagoarekin batera, zainketa aringarrien zerbitzuak, arlo horretako profesional soziosanitarioen prestakuntza eta administrazioen plangintza areagotu dira. Gaixotasun aurreratuak eta terminalak dituzten pazienteen premiekiko gero eta sentsibilitate eta arreta handiagoa dago.

Baina orainari begiratzen badiogu, oraindik erronka handiak daudela ikusiko dugu. Ikusten dugu pertsona batzuek bizitzaren amaieran biziki sufritzen dutela,

eta ikusten dugu sufrimendu horren zati bat saihestu zitekeela. Pertsona batzuek gutxiago sufrituko zuten behar zuten arreta aringarria jaso izan balute. Familia batzuek hobeto lagun zezaketen hiltzen ari dena, azken etapa hori lasaiago biziko zuketena, eta haien dolua eramangarriagoa izango zen, baliabide horiek eskuratu izan balituzte.

Izan ere, zoritxarrez, eta asko aurreratu dugun arren, batzuetan zainketa aringarrien baliabideak ez dira iristen premia duten pertsona guztiengana, edo ez dituzte sufrimenduaren dimentsio guztiak jorratzen, edo ez dituzte gaixotasunaren fase guztiak estaltzen. Hala ere, beste batzuetan, profesionalak gara pertsonak dituzten premiak aitortzen ez ditugunak, edo ez gaude prestatuta behar horiek zaintzeko. Eta beste batzuetan, pertsonak arreta aringarria jasotzen duen arren, bere gizarte- eta familia-sistemak ezin dio behar duen euskarria eman.

Baina horrek hobera egin dezakeela uste dugu, eta horretarako kontzentratu gara gaur. Gaur bilduta gauden herritarrok eta gure elkarteok badakigu sufrimenduaren kausa konpongarriak daudela, eta sufrimendua arintzeak bizitza osoagoa egiten duela; uste dugu gizarte aurreratu bat gizabanako ahulenei sostengatzen diena dela; eta ziur gaude sufritzen dutenei arreta ematea komunitate osoaren erantzukizuna dela.

Horregatik guztiagatik, Zainketa Aringarrien Lege baten falta sumatzen dugula esaten dugu. Faltan botatzen dugu pertsona ahulenen eskubideak blindatzea eta bizitzaren amaieran zaintza duinak bermatzea. Faltan botatzen dugu sufrimendua fisikoa eta emozionala dela onartzen duen lege bat, baina baita espirituala, soziala eta ekonomikoa ere, eta profesional eta baliabide zehatzak behar direla horiei aurre egiteko. Lege bat, maite dituzten pertsonak zaintzen dituztenei balioa emango diena eta laguntza eta erraztasunak emango dizkiena. Azken etapan pertsonak sostengatzen dituzten komunitateko profesionalak eta boluntarioak babestuko dituen lege bat. Herritarrak eta eragile sozial, politiko eta sanitario guztiak eskaera horrekin bat egitera animatzen ditugu, Lege bat eskatzeko, hau da, gizarte justuago, gizatiarrago eta zintzoago bat eraikitzen laguntzeko. Etorkizunean hiltzea, horrek dakarren tristura izugarriarekin ere, ahalik eta atseginena izan dadin.